

и много да знаатъ отъ надытъ; но истинно просветены могатъ да вѣдѣтъ само еднытъ Христіены, хората които истинно вѣрватъ въ І. Христа. Защото найгорнето отъ всичкытъ знаніа, наистина, е знаніето за Бога Отца, за Спасителя І. Христа, и за Дѣха Освѣтителя, за Ангелскыя міръ, за челоуѣка и неговото достоинство, за вѣдѣшіа животъ на хората. Но таковыи знаніе дава на хората не надката, но вѣрата Христіанска; то са дава на вѣрѣщія чрѣзъ Исуса Христа отъ Дѣха Светаго. Никто же можетъ реци Господа Исуса учи ны Гловото Божіе, точію Дѣхомъ светымъ(1).

Споредъ това въ Вѣтыя Заветъ имали истинна мѣдрость не тѣ пазыческы Мѣдрецы — Философы, които толкози многообразно разсѣждали и са наддѣмвали междѣ си за различни предмѣты на челоуѣческото знаніе, но благочестивытъ хора на избранныа Божій народъ: патріарсытъ, пророцытъ, първосвѣщенникытъ, царіетѣ и челоуѣцытъ отъ всяко званіе, които живѣли по Божіа Законъ. Изыческытъ Философы макаръ и да са ги считали нѣкои за мѣдри и славны, но тѣ нѣмали истинска мѣдрость, защото въ всичкы высокы истинны, а най много въ Богопознаніето, много са заблѣждавали и погрѣшавали, така чото книгытъ имъ, сччненіата имъ представатъ не самото знаніе, но о-

---

[1] 1 Коринт. гл. 12, ст. 3.